

Inledande sammanfattning av Guds sanna verk och förfalskningar av Satan

”Det är min bön att er kärlek mer och mer ska överflöda i kunskap och omdöme i allt, så att ni kan bedöma vad som är bäst, så att ni kan vara rena och skuldfria på Kristi dag, uppfyllda med rättfärdighetens frukt som kommer genom Jesus Kristus, till Guds ära och pris.” Fil. 1:9-11.

På följande sidor presenteras en jämförelse som kontrasterar Guds sanna verk och Satans förfalskningar. På den vänstra sidan presenteras sanningar om Gud och det gudomliga, och på den högra förklaras kortfattat Satans förfalskningar av dessa sanningar.

Sanningar

I. Dopet i Anden, eller Andens fullhet: Ett inflöde av Guds Ande in i den mänskliga anden, som frigör anden från själen (Hebr. 4:12), så att den kan bli ett följsamt organ eller kanal för utflödet av Guds Ande genom den troende. Det yttrar sig genom vittnesbörd om Kristus och i aggressiv bönetjänst mot mörkrets makter.

Det är ett sant dop in i Kristi kropp, och till enhet med alla lemmar i kroppen. Dess särskilda kännetecken och resultat är känt genom kraft att vittna om Kristus, och i överbevisning av synd hos andra och deras omvändelse till Gud.

Den högsta manifestationen av fullheten av Anden är samexistens med och användandet av förmågorna, och självkontroll.

Det finns bara ett mottagande av den Helige Ande, med många efterföljande upplevelser, utvecklingar eller nya s.k. kriser som resultat av nya handlingar av tro eller uppfattningar om sanningen. Olika troende har olika grader av samma uppfyllelse av Anden, beroende på individuella förutsättningar. Beklädnaden av kraft för tjänst är ofta en bestämd upplevelse i mångas liv. *Sid. 73, 284-288.*

II. Guds närvaro: Känd i och med den mänskliga anden genom den Helige Ande. När han fyller atmosfären i ett rum så är människans *ande* medveten om det, inte hennes känslor. De närvarandes förmågor är alerta och tydliga och *de behåller sin handlingsfrihet*. Anden görs mjuk (Ps. 34:19), och viljan följsam för Guds vilja. Alla handlingar hos en person som rörs av Guds sanna och rena närvaro är i överensstämmelse med det högsta idealet av harmoni och nåd, och med Guds Ord. *Sid. 119, 122.*

III. Gud i och med människan i anden: Joh. 14:23. Fadern i himlen inses vara en verklig Fader (Gal. 4:6), Sonen en verklig Frälsare, den Helige Ande en verklig person, manifesterad som *en* i den troendes ande av den Helige Ande, med resulterande effekter som i Rom. 8:9-11. *Sid. 118, 142.*

Förfalskningar

I. Onda andars förfalskade verk kan åtfölja ett sant mottagande av Den Helige Andes fullhet, om den troende "släpper" sitt sinne till "tomhet" och lämnar över sin *kropp passivt till övernaturlig kraft*. Eftersom ett "tomt sinne" och "passiv kropp" strider mot villkoret för användning som krävs av den Helige Ande, och är det primära villkoret som krävs för att onda andar ska fungera, återfinns avvikelserna i att den Helige Ande svarar på trons lag och fyller människans ande, samtidigt som onda övernaturliga krafter svarar på passivitetslagen som uppfylls i *sinne och kropp*. De kan då i *sinnena* producera manifestationer som kan verka vara resultatet av den Helige Andes inträde i *anden*.

Resultaten av de förfalskade manifestationerna är varierande och breda i sina förgreningar, beroende på individuella förhållanden. Det abstrakta resultatet är stora "manifestationer" med lite verklig frukt. "Demonisering" genom onda andar i sinnet och kroppen i olika grader, en ande av splittring från andra, istället för enhet, etc. *Sid. 76, 114, 121-122.*

II. Förfalskningen av Guds närvaro känns huvudsakligen på kroppen och av de fysiska sinnena som medveten "eld", "spänning", etc. Förfalskning av "närvaro" i atmosfären känns av sinnena, av kroppen, som "andning", "vind" etc., medan *sinnet är passivt eller inaktivt*. Personen som påverkas av denna förfalskade "närvaro" kommer nästan automatiskt att drivas till handlingar som hon inte skulle utföra av sin egen vilja och med alla sina förmågor i funktion. Hon kanske inte ens kommer ihåg vad hon gjorde när hon var under "kraften" av denna "närvaro". Precis som en sömngångare inte vet något om sina handlingar i det tillståndet. Sinnets passivitet kan ofta ses på den tomma blicken i ögonen. *Sid. 124, 126, 137, 140, 142.*

III. De onda andarna kommer med förfalskningar som var och en av treenighetens identiteter, som tillfällena öppnar för dem. De kan på så sätt få tillträde och kan komma in i och vara med en människa genom manifestationer som ges till sinnena, i vilka det verkliga "*andliga sinnet*" kanske inte har någon del. *Sid. 74, 118-122.*

Sanningar

IV. Kristus manifesterar sig i den troende genom sin Ande så att han är känd som en levande person på den himmelska tronen, och den troende är förenad med honom där. Med resultat att Kristi liv och natur är förmedlat till henne, och formar och bygger inom henne upp en ”ny skapelse” (Gal. 1:16, 4:19; Kol. 1:27), den troende växer upp i honom i allt.² *Sid. 119, 121, 139, 281.*

V. Medvetenhet om Gud: Känns i anden och *inte* av de fysiska sinnen. *Sid. 121, 122.*

VI. Guds helighet: När den förverkligas hos den troende produceras tillbedjan och gudfruktig vördnad (gudsfruktan), med ett hat mot synd. På grund av Golgatablodet närmar sig Gud människorna och söker deras kärlek, men hans närvaro skrämmer inte. *Sid. 281.*

VII. Överlämnande till Gud: Av ande, själ och kropp, är ett enkelt eftergivande eller en förpliktelse/överlåtelse till honom av hela människan, för att göra hans vilja och stå till hans tjänst. Gud ber om människans fulla medverkan³ genom förnuftig användning av alla sina förmågor. Rom. 6:13. *Sid. 89.*

VIII. Gemenskap med Kristi lidanden: Resultatet av troget vittnesbörd för honom, och i sådant ”lidande” bryter Andens glädje fram i anden (Apg. 5:41; 1 Petr. 4:14). Frukten av sann överensstämmelse med Kristi död i ”gemenskapen i hans lidanden” ses i livet för andra, och tillväxten i andens ömhet och Kristusliknande karaktär. 2 Kor. 4:10-12. *Sid. 104.*

IX. Förtroende för Gud: En sann tro given av Gud i anden, med sitt ursprung i honom utan ansträngning att räkna med honom för att uppfylla hans skrivna ord. Samexisterande med full användning av varje förmåga genom förnuftig handling. ”Tro” är en frukt av Anden och kan inte framtvingas. Gal. 5:22; 2 Kor. 4:13. *Sid. 269.*

² Se, ”Förfalskningar” för skillnaden mellan att vända sig inåt till en subjektiv manifestation, istället för att förlita sig på den levande Kristus i himlen. Tilltron till och gemenskapen med den förhålligade Kristus lockar den troende att leva ut från sig själv och därmed ha en bredare vision och tydligare gemenskap med alla heliga.

³ ”Samarbete” kontra ”kontroll” är skillnaden mellan Guds verkliga verk i och med människor, i motsats till hur onda övernaturliga krafter verkar.

Förfalskningar

IV. Kristus manifesterade sig skenbart invärtes som en "person", till vilken själen ber, eller som hon håller gemenskap med, men det finns inga verkliga bevis för uttrycket av den gudomliga naturen. Eller någon sann tillväxt av Kristuslivet, eller med en fördjupande gemenskap med Kristus i himlen. Tvärtom verkar Kristus i himlen långt borta. Förfalskningen centreras och slutar i en "upplevelse" som håller personen introvert eller självcentrerad (andligt). *Sid. 121, jfr. sid. 281-283.*

V. "Medvetande" om "Gud" i *kroppsliga* förnimmelser som matar "kötet" och övermannar det sanna "andliga sinnet". *Sid. 121, 142.*

VI. Onda andar förfalskar detta genom att ge en *rädsla* för Gud, som driver människor bort från honom, eller tvingar dem till handlingar av slavisk fruktan, till skillnad från att använda sinnet och viljan i glad frivillig lydnad mot honom. *Sid. 153.*

VII. Passivt överlämnande av ande, själ och kropp till övernaturliga krafter för att påverkas på ett automatiskt sätt, i passiv, blind lydnad, till skillnad från användningen av den egna viljan eller sinnet. Onda andar önskar "*kontroll*" över en människa, och hennes passiva underkastelse till dem. *Sid. 87-88.*

VIII. "Lidande" orsakat av onda andar kännetecknas av en djävulsk skärpa, och är fruktlöst till följd – offret förhärdas istället för att bli mjukare av det. Demonerna kan orsaka plågat lidande i ande, själ eller kropp. "Besittning/demonisering" som manifesteras i onormalt *lidande*, kan vara frukten av (omedvetet) accepterande av lidanden orsakade av onda andar, ofta under namnet "Guds vilja". *Sid. 103-105.*

IX. "Att lita på onda andar" kommer till stånd genom att blint lita på några övernaturliga ord, eller uppenbarelser som antas komma från Gud, vilket frambringar en påtvingad "tro" eller tro bortom den troendes sanna mått. Resultatet blir handlingar som leder till prövningar som aldrig är planerade av Gud. *Sid. 142, 147, 268, 269.*

Sanningar

X. Beroende av Gud: En attityd av vilja, av tillit och beroende av Gud, tar honom på hans ord och ett beroende av hans karaktär av trohet. *Sid. 140.*

XI. Gemenskap med Gud: Gemenskap i Anden med Kristus i härligheten som en ande med honom. Medvetandet om detta finns endast i *anden* (Joh. 4:24) och inte i "känslor" i sinnena. Se 1 Joh. 1:5-7 för villkor för sann gemenskap med Gud. *Sid. 283.*

XII. I väntan på Gud: Anden i vilsamt samarbete med den Helige Ande, väntande på Guds tid att agera och en väntan på att han ska uppfylla sina löften. Den sanna väntan på Gud kan vara samexisterande med den angelägna aktiviteten av sinne och tjänande. *Sid. 82.*

XIII. Bön till Gud: Att ha tillgång till det heligaste av allt, på blodets grund (Hebr. 10:19). Genomträngande i anden genom de lägre himlarna fram till nådens tron. Hebr. 4:14-16. Sann "bön" är inte riktad till Gud som om han är *inom* den troende, utan till en Fader i himlen, i Sonens namn, genom den Helige Ande. *Sid. 139.*

XIV. Att fråga Gud: En viljehandling i enkel tro, att göra en uppgörelse med Gud i himlen, på hans skrivna ords grund. "Bönesvar" från Gud är vanligtvis så vardagliga och så diskreta att framställaren ofta inte känner igen svaret. *Jfr. sid. 247, 270, 272.*

XV. Gud talar: Genom sitt ord, genom sin Ande, *i människans ande* och samvete, upplyser sinnet till att förstå Herrens vilja. *Sid. 148.*

XVI. Guds röst: Är hörd och känd *i människans ande*, i vilken Guds Ande bor. Gud talar också genom samvetet och genom det skrivna ordet (se "Texter"), och förvirrar aldrig eller dämpar människans förmågor, eller förbryllar henne för att hindra klarhet i omdöme och förnuft. Guds sanna röst ställer inte *krav* på orimlig lydnad till den, mot människans fria vilja. *Sid. 148, 149.*

Förfalskningar

X. Att lita på onda andar innebär en *passiv* förtröstan på övernaturlig hjälp och erfarenhet, som drar personen bort från tron på Gud själv och från aktivt samarbete med Honom. *Sid. 153.*

XI. "Kommunikation" med onda andar kan äga rum genom att dra sig tillbaka inåt för att njuta av gemenskap i *sinnet*, i "intensiva känslor" som absorberar och gör själen oförmögen till livets plikter. "Köttet" matas av denna falska andliga "gemenskap" lika verkligt som på fysiskt sätt. *Sid. 137, 138, 164.*

XII. En "väntan på att Anden ska komma", i timmar av bön, som för de som "väntar" in i passivitet, som slutligen når en punkt av "seans"-tillstånd, följt av ett inflöde av lögnaktiga andar i manifestationer. *Sid. 81-83.*

XIII. Att be till onda andar kommer till genom att man ber till "Gud" i atmosfären, eller inom, eller möjligen till "bilder" av Gud i sinnet, istället för att närma sig nådens tron enligt Hebr. 10:19. *Sid. 113, 142.*

XIV. Att "fråga" onda andar, genom att tala till *en övernaturlig närvaro*, i, eller runt personen. "Svaren" är i allmänhet "dramatiska", sensationella, beräknade att överväldiga personen och få henne att känna att hon är en underbar mottagare av gunst från höjden. På detta sätt får demonerna kontroll över henne. *Sid. 131-132, 153.*

XV. Onda andar talar, antingen blåser de upp, anklagar, fördömer eller förvirrar personen, så att hon blir förvirrad eller distraherad och *inte kan utöva sitt förnuft eller omdöme*. "Talet" från anklagande andar liknar "tänkandet" eller att tala till sig själv, när orden inte uttalas hörbart. *Sid. 176.* Även "Lyssnande" på *sid. 132, 138, 148, 153.*

XVI. Guds förfalskade "röst" är vanligtvis högljudd och kommer utifrån personen. Det kan komma *inifrån*, när personen är djupt demoniserad. Det är ofta tvingande och ihållande och uppmanar till plötsliga åtgärder. Förvirrande och högljutt, eller subtilt i förslagen. Det producerar *rädsla* genom dess enträgna krav, vilket gör människan till en slav under övernaturlig makt. Kan också särskiljas från Guds röst genom dess ibland triviala objektiva och fruktlösa resultat när de följs. *Sid. 149-150, 152-153.*

Sanningar

XVII. Gudomlig vägledning: Genom anden och sinnet, d.v.s. ”dragning” i anden, ljus i sinnet, ande och sinne förenas till ett ackord i harmoni med principerna i Guds ord (Ef. 5:17; Fil. 1:9-11). Sid. 146-148, 151, 221.

XVIII. Gudomlig ”Ledning”: Är i anden, och kräver samverkan av människan i varje sinnesförmåga, och andligt förnuft för att korrekt förstå Andens uppmaningar. *Viljan är alltid fri att välja och att handla.* Den sanna ”Andens ledning” är alltid i överensstämmelse med principerna i Guds ord. Sid. 151, 152.

XIX. Gudomliga ”visioner”: När de ges, kommer de (1) utan att söka efter dem, (2) med ett bestämt syfte, (3) de misslyckas aldrig, och (4) är samexisterande med aktiv användning av sinnet och förmågorna. Sid. 159.

XX. Lydnad mot Gud: En handling av avsiktlig vilja, att välja att göra Guds vilja när den görs känd för den troende. En fullständig undersökning av *källan* till befallningen som föregår förnuftiga beslut att lyda, är samexisterande med sann lydnad. Sid. 73-75.

XXI. Gud som ger kraft: Genom den Helige Ande i människans ande, som stärker henne i anden, för att ge energi till hennes sinne och alla förmågor i hennes väsen till deras fulla användning. Och gör det möjligt för henne att uthärda och utföra det hon inte kunde uthärda eller göra åtskild från Gud. (Ef. 3:16) Sid. 89, 149, 281.

XXII. Gud som ger inflytande: Innebär att den troende drar andra till Gud, inte till sig själv. Sant gudomligt ”inflytande” ”kontrollerar” inte andra automatiskt, utan tvingar dem att vända sig till Gud. Sid. 281.

XXIII. Gud som ger ”intryck”: Betyder en mild rörelse i anden, som lämnar personen fri att handla av egen vilja och inte tvingar henne till handling. ”Intryck från Gud” finns i andens helgedom, och inte från en ”kraft” utanför, t.ex. som ”beröring” på kroppen, eller en yttre tvingande kraft. Se sid. 221 för andens verkan.

Förfalskningar

XVII. Satanisk vägledning genom övernaturliga röster, visioner, ledningar, dragningar, är alla beroende av sinnets och förnuftets passivitet och äger rum i sinnevärlden som en förfalskning av det sanna i anden. *Sid. 141, 146-148, 223.*

XVIII. Sataniskt "ledarskap" och impulser kräver ett passivt överlämnande av sinne och kropp. Det är i själva verket obligatoriskt, och allt "tvingande" och "tvång" från det övernaturliga riket indikerar att det är vilseledande andar som är i arbete. *Sid. 151-152, 166.*

XIX. Sataniska visioner, (1) kräver ett passivt tillstånd, (2) bryts av mental handling, (3) är ofta i strid med sanningen och (4) följderna är resultat utan frukt. De förstör all tro som är beroende av Gud. *Sid. 158-159.*

XX. Förfalskning av "lydnad" är en passiv, automatisk, blind eftergift för övernaturlig kraft eller röster, till skillnad från förnuftig uppfattning om resultat eller konsekvenser. Personen fruktar för att ifrågasätta eller undersöka källan till befallningen. *Sid. 72, 152.*

XXI. Onda andar ger kraft i en övernaturlig energi – i allmänhet krampaktig och opålitlig – beroende av att människan är passiv till ande, själ och kropp. Denna "kraft" lämnar människan matt och utmattad när den upphör, varvid effekten i allmänhet tillskrivs naturliga orsaker. *Jfr. Sid. 126, 131-132.*

XXII. Onda andar som ger "inflytande" betyder en kontroll eller makt över andra, som får dem att agera utanför sin vilja eller förnuft. Denna "makt" kan utövas omedvetet av personer som demonerna kan använda på detta sätt. *Sid. 155.*

XXIII. Onda andars "intryck" kommer utifrån, på personen, och kräver vissa villkor för att "intrycken" ska kunna ges – d.v.s. stillasittande och väntan etc. Dessa villkor kan också uppfyllas omedvetet genom att odla passivitet i hela sin varelse. Se demonisering, 122-123. *Jfr. sid. 140-141.*

Sanningar

XXIV. Gudomligt liv från Gud: Är känt, inte genom "medvetande" utan genom *resultat*, vilket gör det möjligt för den troende att bära och lida vad hon inte kunde uthärda eller lida mänskligt. Det finns sällan någon "känsla" av styrka eller liv, eftersom medvetenhet om gudomligt liv skulle dra människan från trons väg till att lita på sin egen erfarenhet. *Sid. 106-107.*

XXV. Gudomlig kärlek: Utgjuten i hjärtat av den Helige Ande, är samexisterande med skarp och trogen hantering av synd, med skarpt hat mot synd och Satan, och allt som strider mot rättfärdigheten.

Guds kärlek dämpar inte, utan ger energi till varje förmåga att utföra den handling som den var avsedd för i skapelsen. Den har inget "begär" i sig och inte heller försvagar den dem som den flödar ut till. *Jfr. sid. 283.*

XXVI. Eld från Gud: Är renande genom lidande (Matt. 5:11-12), eller som en förtärande iver i anden, som djupnar till intensiv varm lidelse för att göra Guds vilja och verk, som inga prövningar eller motstånd kan utsläcka. Eld från Gud är andlig, inte bokstavlig, och faller därför på *anden*, inte på kroppen.

XXVII. Texter från Gud: Dessa ges genom andens organ till sinnet, när anden är (1) lugn, (2) oansträngd, (3) i frihet, (4) öppen för Guds Ande. De förvirrar inte, och när de efterföljs bekräftas de i omtanken och är alltid i överensstämmelse med den flitiga användningen av förmågorna. Förnuftig kunskap om Skriftens grundläggande principer behövs för den sanna tolkningen av "texter" som uppstår i anden, så att de inte missbrukas genom mänskliga föreställningar om gudomliga ting. Till exempel så kan *sinnet* ta bokstavligt vad Gud menar andligt. *Jfr. sid. 150.*

XXVIII. Synd från den fallna naturen: Är inifrån, bär viljan med sig eller tvingar fram viljan genom sitt tryck. Människan vet att rörelsen till synd är synd, och ändå ger hon efter för den. Rom. 6:6, 11-12 är Guds sätt att ta itu med den fallna naturen, och dess funktion, när den troende står på korsets grund och använder Kristi fullbordade Golgataverk som ett vapen för seger. Den Helige Ande vittnar om korset genom att befria från synd, när det är resultatet av den onda naturen. *Sid. 230, 234, 245.*

Förfalskningar

XXIV. "Livet" i "rysande" spänning etc., givet av onda andar, är känt genom att det är i *sinnena*, vilket ger behagliga förnimmelser, snarare än sann kraft. När det försvinner är personen mattad eller försvagad och kan gå in i andligt mörker genom domningar i känslorna, t.ex. säger hon att hon är "som en sten". *Sid. 142.*

XXV. Förfalskning av "Guds kärlek" gör att mottagaren täcker över synden, kompromissar med den, dämpar henne inför skarpsinnig rättfärdighet, gör henne oförmögen till sant hat mot det som Gud hatar, för förmågan som "älskar" är förmågan som hatar.

Förfalskningen av kärleken, vare sig den är mänsklig eller gudomlig, som ges av onda andar griper tag i känslorna med ett övermästrande och smärtsamt "begär" efter dess föremål. *Sid. 122, 140, 169.*

XXVI. "Eld" orsakad av onda andar är i allmänhet en glöd i kroppen, som den troende tror är en manifestation av "Gud" i "besittning" av kroppen, men som efteråt resulterar i mörker, matthet och svaghet utan rimlig orsak, eller så fortsätter den att lura den troende till förfalskade upplevelser. *Sid. 99, 126.*

XXVII. Texter från onda andar "blixtrar" in i sinnet, rusar med kraft, kommer utifrån (hörbart), eller i den mentala sfären. De upprymmer eller krossar, fördömer eller blåser upp, förvirrar eller bli fruktlösa, vilket leder dem som lyder dem till fåfänga handlingar eller till ödeläggelse av omständigheter. Onda andar ger en falsk "upplevelse" och sedan "texter för att bekräfta den", medan sann erfarenhet bekräftar sanningen i det skrivna Ordet. Onda andar använder sig av alla missuppfattningar om sanning. *Sid. 46, 84-86, 150, 158.*

XXVIII. Synd orsakad av onda andar, till skillnad från frestelser, finns också inom, men *tvingas in* i anden, sinnet eller kroppen, mot människans vilja, och bör erkännas som tydligt inte av, eller från henne själv, t.ex. hädiska tankar och oförklarliga "känslor". Om "synden" som ingivits av demoner behandlas som om den kom från den onda naturen, även om personen står på Rom. 6:6, 11 och vägrar det, kommer ingen befrielse. Men när det erkänns som demonernas verk, och människan gör motstånd på korsets grund, då ges frihet snabbt. *Sid. 145, 220, 231-234.*

Sanningar

XXIX. Självgranskning i Guds ljus: En urskillning av sina egna handlingar som den andliga människan utövar, som inte ger "förtvivlan", "besvikelse", eller en "krossad känsla" etc., utan leder till ett snabbt beslut om handling, och en glädjefull tro på Andens samverkande verk i befrielse från allt som inte tål domen från Guds ljus. Joh. 3:21. *Sid. 78.*

XXX. Övertygelse om synd: Kommer från Guds Ord eller genom den Helige Andes direkta verkan, till samvetet, i tider av stilla bön eller läsning. Det är aldrig "vagt" eller förvirrande, och upphör direkt när människan bestämmer sig för att lyda Ordet, eller gå till Gud för rening i Kristi blod. Sann övertygelse är också en fördjupande upplevelse, eftersom Guds ljus lyser in i samvetet och livet. *Jfr. sid. 231-235.*

XXXI. Syndabekännelse: Inför Gud och människor, bör vara viljans avsiktliga handling i lydnad mot Guds Ord och samvetet. Det bör följas av uppriktig omvändelse och avskaffande av den bekända synden och ha Andens vittnesbörd i samvetet om att synden har försvunnit genom Kristi blods verkan.

Noteringar

Utan undantag präglas manifestationen av den Helige Ande av

1. en Kristusliknande kärleksanda,
2. nykterhet i andlig syn,
3. skarpsynthet,
4. djup ödmjukhet i hjärtat och lydaktighet i anden, med "lejonmod" mot synd och Satan, och
5. klarhet i *mentala* förmågor med ett "sunt sinne". 2 Tim. 1:7.

"Var därför inte oförståndiga utan förstå vad som är Herrens vilja."
Ef. 5:17.

Förfalskningar

XXIX. Självbeträktelse, används av onda andar för att kasta den troende i självanklagelse och förtvivlan. Detta driver personen inåt och nedåt till krossad förmåga och trolöshet. *Gud krossar aldrig sina barn.* Han överbevisar bara för att avslöja botemedlet. Onda andar försöker förvandla själar till självcentrerad upptagenhet medan Gud rör sig i dem för att leva och ta hand om andra. *Sid. 166-167.*

XXX. Onda andars anklagelser som är förfalskade övertygelser, är utifrån, i örat (hörbart), eller till sinnet, i en "tjatande", ihållande, förvirrande sorts "talande", ofta utan bestämt syfte eller specifik anledning. Ingen "bekännelse" eller något "lydnadssteg" påverkar dessa anklagelser, och de kommer igen och igen om samma saker. Många lever under ett ständigt moln genom attacker från anklagande andar. De står i skuggan av att "alltid ha fel". *Jfr. sid. 231-235.*

XXXI. Tvingande bekännelser, av onda andars drivande kraft på sinnet i anklagelse, eller av ånger, eller för att tysta de anklagande rösterna tvingas människan ibland att "bekänna" "synder" som inte har någon faktisk existens. *Sid. 145.*

Noteringar

Allmänt talat kan bevis på att "sinnesmanifestationer" kommer från vilseledande andar upptäckas genom att *anden* är fel vid sidan av "manifestationer", t.ex.

1. Fördömande och dömande ande.
2. Försämrat andligt seende; kan inte se spår av Gud i arbete på andra sätt
3. Frånvaro av sann Andlig kraft i
 - a) övertygelse om synd,
 - b) befrielse av själar eller
 - c) frälsning av själar.
4. Eller så är *anden* "ljuv" i en svag bemärkelse, med sinnet matt och oförmöget att arbeta med klarhet.